

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 305/2016
30.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Ј., због кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези са чланом 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката В.Г., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 11 К бр.2772/12 од 23.09.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж бр.444/15 од 21.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 30. марта 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Ј. – адвоката В.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 11 К бр.2772/12 од 23.09.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж бр.444/15 од 21.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 11 К бр.2772/12 од 23.09.2015. године, окривљени А.Ј. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези са чланом 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању до 10 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљеном је изречена мера безбедности забране управља моторним возилом „Ф“ категорије у трајању од 6 месеци.

Окривљени је истовремено обавезан да у корист буџетских средстава суда плати износ од 22.500,00 динара на име трошкова кривичног поступка, те износ од 5.000,00 динара на име паушала, као и да оштећеној Н.С.

плати трошкове кривичног поступка у износу од 12.750,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж бр.444/15 од 21.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног А.Ј. – адвоката В.Г., а пресуда Основног суда у Краљеву 11 К бр.2772/12 од 23.09.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног А.Ј. – адвокат В.Г., због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. ЗКП, Врховни касациони суд је оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног А.Ј., као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, при чему само формално означава ову повреду, због које је подношење захтева дозвољено, међутим не конкретизује у чему се ова повреда састоји, док суштински, у образложењу захтева, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа, истицањем да увиђај на лицу места није ни вршен, да не постоје очевици догађаја, нити постоји узрочно – последична веза између радњи окривљеног и настале саобраћајне незгоде, односно повреде коју је оштећена задобила критичном приликом, а побија се и налаз и мишљење судског вештака – ортопеда у погледу врсте повреда које је оштећена задобила у предметној саобраћајној незгоди.

Из изнетих навода, дакле, произилази да се нижестепене пресуде суштински побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које подношење захтева дозвољено, док се суштински указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.